

Сећам се да сам као „главног кривца“ означио редитеља. Он није, рекао сам, разумео *Злу ноћ*: није јој одредио жанр, није знао да рекао „ударне сцене“, те је цела представа била статична и истакне „Досадно, брате!“ – цитирао сам Хаџића.) Није умео једнолична. („Досадно, брате!“ – цитирао сам Хаџића.) Није умео да ради са глумцима знатних вредности: Велимир Животић није схватио да Публије није побуњеник из уверења (он власти служи само док од тога има користи), јер му то, очито, редитељ није рекао, а то што нормално изговара завршни монолог пошто му је Петар (Мирко Петковић) испалио неколико хитаца у груди није природно, чак ни у представама где су ликови стављени у политику марionета. То што се на сцени, у провинцији Римске империје, анахронично носе „фармерке“, пије виски и пуца из револвера – баналан је начин на који редитељ сугерише савременост. Милица Кљаић-Радаковић игра „Геновеу“, а не рационалну Беатрису, а током целе представе ретко се чује природан тон у говору. Када сам следећег пролећа представу видео на Стеријиним позорију (главни селектор био је Владимир Стаменковић), схватио сам да нису усвојене моје сугестије. Она је била највећи неуспех Српског народног позоришта на овом угледном театарском фестивалу од његовог оснивања до данас.

Већ тада ми је било јасно да је за Лукића, драмског писца, најбитније да се у простору позоришта чује његова реч коју изговарају „ходајуће парадигме једног разумски уобличеног политизованог света“²¹. Да бих описао тај свет у *Дугом животу краља Освалда* (а свет таквог устројства представљен је у мањем броју Лукићевих драмских дела него што, сваки на свој начин, мисле његови најтемељитији тумачи Стаменковић и Селенић), покушаћу да га дочарам, служећи се, у основи, старинским местом за који је карактеристично анализирање садржаја фабуле и навођење означавајућих цитата, уз драматуршке коментаре о формалним особеностима дела. Поменуто опредељење условила је и чињеница што ова фарса има, у формалном смислу, и неке особености класичне драме затворене форме. Њен основни сценски ток, у којем је „стављен у погон добро организован фарсични механизам“, само је врхунац развоја радње која је на нивоу фабуле почела пре једне деценије (одласком краља Освалда у рат), али ће та предисторија и нека периферна догађања из још даље прошлости бити у њу utkани.

Није тешко запазити да је, стварајући фабулу, Лукић користио делове хомерског мита о микенском краљу Агамемнону²² којег су,

22 Франц

23 Ерих

хробић
сатира
углав
јануар